

Anna Brigada

Bērzu kalni

1347

Turigi ir apkal kat. Ar tādā
pašu aizrāutības ^{un} nemieru, ar tādām
pašām slepena priekā gaidām,
kā pirms gara, Anneli jau no
paša rīta sūrojas šās dienas
gaisā kā ūdens jāle šķeižīgā
strāumē. Tāli stāv sēkšvīri.
Krauj neņemus. Javis manj, aitas
blēj, vējš rīc nu purina kal-
kulus, kas stāv savē mēžā stūr-
pret pasieru Jūmejiem. Lai
kā purina, bet no vietas īspu-
rināt tas nevar. Tā viņi ir
abastī šē tūpat, tā viņus šē
jemetis, bet Anneli aizlaidis
kā pelēnais strāvs: šē svilpāja
bumbiere, šē jau, paspat rīc,
kāri gelotnem nu mēžā man!

Kaut lik nu atrak las bŭta! Bel
 sis vils ir piefirajumien sikk
 gaj's nu raihs na' rezals nebela.
 Cik reiz suneli nar lidajiem
 igmaisijusis ja kajam nu par to
 dabujuse demcnu stuns, cik-
 uiz nar igraudajusis nu atkal
 bijuse prieciga, cik reiz nar
 igarta nu atkal apglautita,
 kamēr beizol las britis klāt,
 kat visa manata vefuma nu
 aizgājiņi etras no palicejien
 asaras slaucidami. Anneli nerant!
 Vai nesat jēl spirts, viņai jāta.
 Viņa purina galvu. Viņa nējin, kas ir spirts.

Tāra veģamam, pašā augšā, uzsiets
 galds, kajam pret mākoniem. Tur Anne-
 li vieta. Viņa tur sēt kā balvaķinā,
 nura jūmta ir no zila debesu jēta
 un baltām mākonu rajēm irotati.
 Lipīgi, plaukstsi zari glāste viņai
 vaigus, tāpat kā priekš gata, nu

Reņņe sare: Kuku! Kur nu?

Laulei preti, saulei preti!

Mēs, ar visu veģu, valūn spēst-
damsi arī mūžam. Tūpat gārn
spisnu dūrdama suni brane.
Jēgi brane. Piepeši: raki sāk
ritēt jāpeldamies na nīpā lie-
kas, na tie nupat pārmetis kū-
leni. ^{Kur viņa tas pēlētis?} Vīpāi jāpēlēt balt. ~~Pašā~~
apankas izvirst tēva galva.

"Nu, nu, Turis, met! Mēs ki-
nāi braucam no kalna. Es jau
sepat esu."

Tad no kalna, tad caur sau-
lainu lēpū, jāsi piltiem, tad
augšā, kalnā nu ķīsi Zēnu
sēls vidū iekšā

Bet sēls vitū stāv maza,
maza, salikuse vecenite na jāird
atbrauc cīns. Tā ir stānles tēvmāmi-
na, kurā nerims citādi nesaree kā

4
par tēnu māti. Viņas pirmie vārdi
ii: Vai tā ~~ta~~ māpā meitene, kas
pur lup augšā? Tū tā dāvele?"

Tā jān ii, "Kēvs atbilst, Ameli
no reņma celtams.

Un kā reņmāniga jovan dāvele
voku, tā arī vairs vaka-nelaiq°.

Jesim nu iekšā, varbūt bris
kēnt kas t sataupijies, tai manā šapā.

Un kā viņas ar reņmānigūiet,
gādas upriņ vīl bris sēdas bērģl-
pites, kā kēpites uz leji kāp-
dāmas. Tās ir Lulite, Tincite,
Zuleite, arī reņmānigas dēla
meitiņas no Raiminīem. Nākusās
skatīties Turģu dienu tēnos.

Reņmāniga ipšem no šapja
baltu mantīņa, kā brīte stienīti.
Uzliek uz tā nāpi nu ar viģlu āmu-
ra sītienu, atstāj ~~no~~ tā kāram bēr-
nam ja jābelinām, bet stienīti at-
kal noģlaba šapā. Tīpi: Zuleite
sara iemul tūlil mutē nu kop
škrantēškināšana un tēksmināšana,

Annule uzpin, ko ar savu iesākot nu
nostēpj to sanja, bet Lulite cūkst:
"Kad pieņoņ pie ~~to~~ bērnu sūlam,
tāt ir gārds!"

Tikko vecmāms atlaif meitens
sarrata, Lulite sūlil vedina: "Jesim
nu pie lila tēva."

"Pie lila tēva" atstāto Tincite.

"La, la! Lila tēva," lalina Tulate.

Visas trīs grīb ^{unif} Laules raknu.
Bet Anneli tīnai ir divas. Lulite tur
cisi vienu, bet abas mafās cīnās
ap otru ^{rotu} veina otru nost grūpāms.

"Ko kircini bērnu?" Lulite aizpē
Tinciti nu ^(nu parun virs gornu un) Tulate ^(ieš) lēpna ar Anneli:

"Ko kildini bērnu," ~~radamāms~~ Tinciti.

"Kum tāt ir lilaš tēvs?" Janta
Annuli.

Bērnu kalnā, "Lulite atseka ~~nu~~
~~riso~~ ~~nu~~ ~~sāp~~ ~~kas~~ ~~lulite~~ ~~jan~~
pa gabalu ^{īstama!} rādā: "Arē, kur lilaš
tēvs!"

Figure same: ~~Lutuk~~ ~~Kulu~~

33539

Vai ta esi pram, nējaukais Jūta.⁴

"Ā, neies vis," Jūta atina. "Parā-
vīsu vai svesāji meitenei, kur
čiekuri aug."

Kur aug? Priete!^(zimnāis.) "Lulīte atsaucas"

"Na vis!" Jūta atērt. "Lūk!" "Nu
nu saras delnas ar knipi iebliēz
~~šobrīd~~ čiekuru ~~patā~~ čuneli patā
degunātā. "Ā? Sāp gan, ko?" "Vīp-
ar lielu bārdā, kā čukuru sūstītāms,
noprasa."

Sāpēt sāp nējauki, bet čuneli
jau nu to tam Jūtam meitenei.

Spāve, ka nav ziema, tad es vai
svesāji skūpi perārtu, kur Rīga!
Jūta, acis bolītāms, lietīgi pri-
cajas.

Kur ir Rīga? "Lulīte ^{atkal} nēfin."

"Ā! Tū ir, saproti, tā. Nāksitē
nāra! Atmeni lētā pavisam baltu nu tad
Frint! pie mēles. Tad Lulīte vef Rīgu!"

Tu nemat ^{vina} neklausis, ~~un dā~~, ^{namten} Lulite 8
iskā Anuli pārstāma un vareu vada
izliktamās, vevina meitenes pie bērpu
sulam un ļauj katrai ja katrai no-
garsēt garšo širu, pie tam fasti-
vī; karstuma ar puiku, ^{ķirvams lins,} kas ~~for~~
ķermien iesist kuipi dabaus, ie-
blant, nejauši ausi, vai nautko
citu ^{nerāsmu,} ~~grānt~~. Bet kat nu Lulite pate-
p noliecas pie sulu kranta, puika,
aizmuguris, pielien meitenēm, no-
gūtas tām garšant, ciši lī
nājam un rāi nu vinas ritas
up rīp; gūtas apstāt, tā ar rīgas
up rīp gūta. ~~un~~ Tārd un igbēlis, plie-
šiem un dāmas un kēri nu
puikam gārdi smieki!

Bet par to rīp ar dabau no
Lulites tādā bārienu, tā lieta. An-
nle nevar saprast, kur Lulite nem
tādas nepietus, baramas vārdus.

Un ko Lulike saka, to atnarto Tin-
cite nu ko Tintite leic, to lalina
Talcite. Bet puika ^{ne trauz nebis kas nu banyam,} bor lee no xinas
najas uz atru nu tilina meitenes.

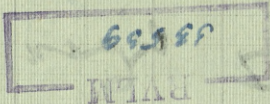
Pipezi lija pirdas zingu puz-
lana nu sunu rija. Puika kabul
to aizdies no kalna.

Tu nebaideis no xina, mieri-
na "Kundi Lulite." Tas u negants
puika, bet niso' uz ajbrank.
Vuxa mate tam nako parak
nu nodis to garos. Kur lai ci-
kur lik sadu rakari."

Taru lakali' Lulite atbalso.

^{Kat nu puika / puzam}
"Ka bika netrauceta jadzinasanas
ja berzu kalna. Tur pier palez pites,
jan plaukst gailu pieri, sem piman
lapem viens atris veselo vietsts,
vel citu berzu sulu ~~travoni~~ spa-
nisi ^{mitu} fanaqurso, bet jats gais: Hu!
atstruj no nepinamas vietas berzu

Tu nēmaņ neklausis uz vīnu⁹
Lulīte istā stūveli Vārstārkma
nu varen brūša izliktamās, veša
meitenes pie bērputulām nu tāra
kallai ve pārtei nozaršot gār
Ziru, pie tam pastāvīgi uzmani-
dama puikas negantības

11/20 Aug.

90

Kalvā. Lulīte pašļūdas šaisnā un
aršas, no kumenes nāk garais: Tū!

Tu mūsu māte. Sane māja⁴.

~~4~~ Lulīte skatas pāri, uz kaimiņu
mājam, kuru sēsvīdus redzams tā
uz delnas. Tur star sēvīte, auri
nu baras: "Ak tu līla, kur aigri-
vuse tas bērns! Pāri, uz Lēnu
kalniem! Pagaid, nu šis ^{du} dabu-
si, kad nāksi mājās."

Māte sane. Zesim, iesim!"

"Māte sane, māte sane!"

"Tant, tant! Zesim, iesim!"

"Visas ^(maģis) šīs, rānās šatūnās, up šanēli
vais ne acū ^{ne pamešonās}, vels no
kūne. ~~no šatūnās~~ Tu kur gādijies atkal
tas puītra, ^(izlec no krā šūnās) ~~šatūnās~~ šūnām pa-
kals: "Lūz, lūz, kur skrien podiņš
ar divām osinām!"

Kad šūnē, pie Lēnu kļitim, lie
uz sēsvīdus puši, iskrēj pret-līls, melns

99
pinkains tums, skersam pār celu ātrāms
nu ^{platu rīkli} ~~stabi~~ dziedams. Mūsem parojas nu
palikt uz vietas.

"Sunīti, sunīti, lai!"

"Nē, nē, nē!" plātrīklis atbild.

~~"Kāpēc, kāpēc?"~~
"Ko nu darīs? Kaudē ne soli uz
priekšu, tums ne soli atpakaļ."

"Cibru, Cibru, vai tev Rauna ne-
maz var, ko?" Sāuc no sēlsrīds
pēdā jauna meita, nomet nēsus
no pleciem un skrien glābt kaudē.
Kritni iķer līta pinkaino: "Vai
bērni jāzū, ko? Vai neredzi, ka
ta jauna mājeņice? Nū, tāms!
Tūlīt dot Repe!"

Paglaudi nu dienu, "saka kaudē."

Kārsi meitene uplēt roku pin.
Raiņajam uz galvu. Cibrus pieglauz
ausis, iegrūf ^{pa} tūjā purnu. Bet kas tai sāp?
Vecbrāms kura gabalins. Tas nu ātrāms kā ofa.
"Tā, nu jūs esat draugi. Cibrus
rairs tev neries."

Ja, aprīšis cukurs, citronu vai ielempa sūpju ^{un lūm - 171} ^{cyruo vīnu.}

Laure meita aigil atkal pie nēsiem.

Ving ir liela, sāta, kupliem pel
Deniem matiem. —

Tepat ~~tas~~ ^{tas} sauk jaun sūt. Līdzin nāk,
Jaun Aunli: Tūlit, tūlit jaun fu-
let. Vīnā ^{rei} Garētis vītu.

~~Jaunā~~ Jaunā, vīkīnā ir svaigs
Salms maisins, balts, balts jala-
šins. Līdzin gul ^{mešeni} un ir fati oke-
šiga. Laure, kaut kur no tālens,
līgo skarsas.

“Klam, nāds jauns garš pulks
stenis!”

“Tas nav pulkstenis, tu meitas
šiv. Līgo varasari. Mēs arī tūlit
iesim. No Lēny kalniem spant
visfankaki. ^{Paņūdi līk} ^{Sūlit} ~~At~~ ^{at} ~~tas~~ mēs sē-
sim sava balsis laist pret!”

“Nem mani līf! Mani līf!”

“Nevai, nevai! Tu vēl esi maža,
Tevi aizņūns varēs. Mēs šīpai lielās.

ni šis, garīdēk. Nekur vairs
 lūpuma. Pilns lūks, pilnas mājas,
 pilna Annes dzīve. Gārtas, gārtas
 skanes! Gārtas, neā falvātis
 lērtutulis. Viēli ~~da~~ raiza, šūfo-
 vomas cel, kartur angstu nes. —
 Šan nu šan!
